

עין משפט נר מצוה
^{גו} א מיי פכט׳ מהל' שבת הל' ח סמג לארץ סה טוש"ע א"ח ס"י רד סעיף ג וס"י רבע סעיף ג: ^{גז} ב ג מיי פ"ג מהל' מאכלות אסורות הלכ' יד סמג לארץ קמח טוש"ע י"ד ס"י קח סעיף ה: ^{גח} ד מיי שם טוש"ע שם סעי' א ועיין בהגיה': ^{גנז} ה מיי פט"ו מהל' תרומות הלכה יד: ^ם ו ז מיי שם הל' י"ג ועיין בכ"מ טוש"ע י"ד ס"י קח סעיף ד:

סו:

בת תיהא. פ"ה נוקצין נקצ במגופת חצית להריח מיהו לשון בת קשה ופר"ח שיש קנה שקוע מוך החצית וכולט מוך ומניחין ^(א) לתוך קנה קטן כמין דד ומריחין דרך אותו דד ומש"ה נקט בת וגם יש ליישב פרש"י שבתוך אותו נקצ שנקבו במגופה נותנין קנה קטן ומריחין דרך אותו קנה ומש"ה קרי לה בת:

עובר כוכבים בדישראל שפיר דמי. וקמ"ל דלא גזרינן אטו ישראל דעובד כוכבים דאסר אציי: **ישראל ברעובר כוכבים רבא אמר מותר**. ז"ל דמיירי שאין העובד כוכבים נותן לו שכר ולא מחזיק לו טובה דחוקת טובה נמי חשיבא הנאה ונמלא משתכר באיסורי הנאה: **אב"י אמר אסור ריחא מיִלְתָּא היא**. ומשבינן ליה כשומה אכל אין לומר דמשבינן ^(א) נהנה דל"כ מאי פריך מכמון של תרומה שנקנס ריחו בפת של ישראל שאני תרומה דשריא לישראל בהנאה שאינה של כלוי כי הכא דליכא אלא ריחא דמיירי שלא הסיק ישראל את התנור דל"כ כלה התרומה אלא שכהן הסיקו אלא ודאי הכי פליגי אי חשבינן כשומה או לא וטעמא דרבא דלא חשיב ליה כשומה לפי שהריח נכנס צפניו ומזיקו והקלוקל רבה על התקון ושרי כדאמרין פ"ק דחולין (דף ס.) גבי

סכין של עבודת כוכבים מותר לשחוט צו משום דקלקולו רבה על תקונו אצל זילוף של יין נסך ודאי אסור דהויא הנאה גמורה כדאמר"י בפ"ק דפסחים (דף כ:) שותים מלוג בצלע ומזלפים מלוג בשמים אצל כשמים ודאי לא ממשבינן ליה לזילוף מדמתיירין בפ"ק דפסחים (דף כ:) לזלף היין של תרומה טמאה ואי כשמיה חשיב ה"ל "שומה תרומה טמאה שבמיתה אלא זילוף הנאה לחוד הוא דחשיב ומיתסר גבי יין נסך ולא דמיא לבת תיהא שהריח יוצא דרך הנקב וכנסם בחזק גבופו ומזיק אצל זילוף הריח מתפור ^(א): **רבא אמר מותר ריחא לאו מיִלְתָּא היא**. פריך כיצד לזלין (פסחים דף עו:) פליגי נמי רב ולוי בריחא גבי בשר שמן שגללו עם בשר נצילה רב אסר ולוי שרי והתם תיאל כוומיה דרב ופי' שם רש"י ואע"ג דחגיף כוומיה דרב דלסר מ"מ הלכה כלוי דשרי משום דרבא סבר כוומיה הכא גבי בשר מיהא והלכה כרבא לגבי אציי ופסק כך רש"י פריך כיצד לזלין ולא נראה דהתם קאמר דעובדא הוה בההוא צינימא דאִיטוואה בדידי צישרא ואסרייה רבא מפרזקא למיכליה בכותחא ומעשה רב וגם מר בר רב אשי אוסר שם אפילו במילחא והלכה כמותו בר מתרי מילי וע"ק דאי פליגי אציי ורבא בפלוגתא דרב ולוי א"כ ה"ל לאיתויי פלוגמיייהו התם לכי"ר דודאי הלכה כרב דהתם דריחא מילתא היא והלכה כרבא נמי הכא גבי בת תיהא דריחא לאו מילתא היא ואציי נמי דהכא דאמר ריחא מילתא היא א"ל אנה דאמרני אפילו כלוי דאמר התם ריחא לאו מילתא היא דשאני הכא שהוא נהנה ומריח מן האיסור היין עצמו הלכך הוי לגמרי כאילו שומה מן היין עצמו אצל התם אינו אלא ריח האיסור נכנס בתוך ההיחור והוא אוכל את ההיחור ובהא אפילו אציי מודה דריחא לאו מילתא היא ורבא נמי דהכא א"ל אנה דאמרני אפי' כרב דאמר התם ריחא מילתא היא "דשאני הכא שהריח מזיק לו לפי שנקנס בגופו ולכך אמר דריחא לאו מילתא היא הלכך צין אציי צין רבא דהכא מנא סברי צין כלוי דהתם והשתא הוי טובא גוויי דריחא ריח החזק שבכולן פת חמה וחצית פתוחה דאסור לכ"ע וריח בשר פלוגתא דרב ולוי וק"ל כרב וריח דבת תיהא וק"ל כרבא למטה מהם פת צוננת וחצית פתוחה או פת חמה וחצית מגופה והמותר לכ"ע פת צוננת וחצית מגופה ולענין ריחא דהתם הלכה כרב דאמר ריחא מילתא היא ה"מ בתנורים שלהם שהיו קטנים וה"ה תחת מחבת שלנו שקורין תרפי"ד בלע"ז שאופין תחתיה הפשטיד"א כמו כן ריחא מילתא היא אצל בתנורים גדולים שלנו אין לחוש לריחא ובלבד שלא יהא פי התנור סמום ואין לחוש אם אפו פשטיד"א של בשר ^(א) עם טריט"א של בצניה בתנור א' רק שלא יגעו זה בזה או עם האיסור פי' כגון פשטיד"א של נצילה אין לחוש כמו כן אם שמנונית האיסור על המרדה שקורין פאל"ה בלע"ז אסור ליתן היחור עליה כל היום מיהו כשאינה בת יומא מותר להשתמש בה לכתחלה ולא גזרו שאינה בת יומא אטו בת יומא אפילו לכתחלה כיון דלא אפשר שהרי העובד כוכבים לא ישמע לו לעשות מרדה חדשה בכל פעם שישפוך עליה של איסור אצל אם ישא שמנונית האיסור דנצילה וגגע להיחור או תחת היחור אסור ואי"מ אחאי לא הביא אלא פירק כיצד לזלין גבי פלוגתא דרב ולוי ההיא דכמון של תרומה דהכל ולדחותה כמו שהביא בשמעמין וי"ל משום דלא דמי לריחא דהתם מיירי בריחא דפטס כגון בשר ונצילה ולכך אמר רב דריחא מילתא היא דאזיל האי ומפטס האי אצל גבי כמון שהוא מעשה תנור ולא פייטוס אפי' רב מודה דריחא לאו מילתא היא ועל חטה וחמץ שנמלאת באחת מן המנזות צי"ד לא מייבציא קודם ו' שעות דמותרות האחרות לפי שבטל בששים כמו חמץ שלא צומנו אלא אפילו אחר ו' שעות מותרות האחרות משום דלא הוי חמץ צומנו וחמץ שלא צומנו אינו במשהו עד זמנו ממנש דהיינו צו' ימים של הפסקה וכן משמע בפסחים בפ' כל שעה (דף ג.) דקאמרין לשם חמץ כשהוא לאחר זמנו בנותן טעם אפי' לר' יהודה דקאמר חמץ כשהוא לאחר הפסקה בלאו וה"ה לאחר ו' שעות אך אותה מזה נכון לאוסרה ואם אפו המנזות בשצעת ימי הפסקה ונמלאת חטה וחמץ באחת מהן כולן אסורות ובתנור נמי יש לאסור דאע"ג דתנורים שלנו ריחא לאו מילתא היא מ"מ נהי דטעם ליכא מ"מ משהו צעלמא איכא ואפי' במעשה תנור דלאו פטוס: **אמר רבא מנא אמינא** א"ה דריחא **לאו מיִלְתָּא היא** דתניא ^(א) תנור שהסיקו בבמון שר תרומה ואפה בו את הפת מותרת. ואת"מ מ"ש מהא דאמר בפסחים פ' כל שעה (דף כו:) תנור שהסיקוהו בקליפי ערלה ואפה בו את הפת אסורה למ"ד יש שבת עשים בפת וי"ל דלא שייך לאסור ^(א) שבת עשים בפת אלא דוקא באיסורי הנאה משום דיש שבת עשים בפת היינו שבת הנאה דעשים בתוך הפת וחשיב נהנה מן העשים הלכך התם גבי ערלה דאסור בהנאה אסרינן מהאי טעמא אצל הכא בתרומה דודאי מותרת בהנאה לזרים אין לאסור משום יש שבת עשים בפת ותדע דהאמר ^(א) המבשל בשבת בשוגג יאכל במזיד לא יאכל ואמאי בשוגג יאכל הא כל עשים בשבת מוקצים אפילו נתלשו מאתמול ויש שבת עשים בפת א"כ כשאוכל הפת שנאפה עם העשים יש שבת ואוכל מוקצה אלא ודאי כדפי' דלא אסרינן משום שבת עשים אלא דוקא באיסורי הנאה כדפריש"י ומוקצה מותר בהנאה הוא ^(א) ומכאן יש להתיר פת חמה ^(א) שנאפה צי"ט דאין לאסור משום דשמא העשים שנאפה בהן נתלשו היום ומוקצים הם דמה בכך הא פריש"י דלא אמר יש שבת עשים בפת רק לענין איסורי הנאה ואם משום שמא טחנו החיטין היום וגם נילשו ^(א) אין בכך כלום כיון דמעיקרא בעודם חיטין היו ראוין לכוס מיהו צה"ג חשיב להו גולד כשטחנן צי"ט מיהו ר' יחיאל היה נוהג היחור בדבר וגם בשבת יש שמתיירין ליקח פת חמה מן העובד כוכבים מטעמא דפי' אמנם בבי' ימים של ר"ה שמע מורי שיש אסרינן לפי שלפעמים שהקציר נמשך עד ר"ה ויכולין לקצור צי"ט של ר"ה ולאפות צי"ט שני ונכון להחמיר בשני ימים טובים של ר"ה: ^(א) **ורבן** חובין שנפלא אֶתוּךְ הגריסין. קשה וכי עד השתא לא לאשמועינן דנותן טעם לפגם מותר הא מרישא שמעינן ליה וי"ל דקמ"ל דאע"ג דכי נפל לתוך הגריסין לזנוינן משיבת כדאמר בגמ' אפ"ה לתוך גריסין רותחין שרי דלא גזרינן אטו לזנוינן:

בת תיהא. פ"ה נוקצין נקצ במגופת חצית להריח מיהו לשון בת קשה ופר"ח שיש קנה שקוע מוך החצית וכולט מוך ומניחין ^(א) לתוך קנה קטן כמין דד ומריחין דרך אותו דד ומש"ה נקט בת וגם יש ליישב פרש"י שבתוך אותו נקצ שנקבו במגופה נותנין קנה קטן ומריחין דרך אותו

^(א)ריחיה חלא וטעמא חמרא חלא והוה ליה מין במינו וכל מין במינו במשהו רבא אמר בגותן טעם ^(א)ריחיה חלא וטעמא חמרא חמרא והוה ליה מין בשאינו מינו וכל מין בשאינו מינו בגותן טעם האי ^(א)בת תיהא בעובר כוכבים בדישראל ש"ד ישראל ברעובר כוכבים אב"י אמר אסור רבא אמר ימותר אב"י אמר אסור ריחא מילתא היא רבא אמר מותר דריחא לאו מילתא היא אמר רבא מנא אמינא לה דריחא ולא כלום הוא דתנן ^(א)תנור שהסיקו בכמון של תרומה ואפה בו את הפת הפת מותרת לפי שאין ^(א) טעם כמון אלא ריחא כמון ואב"י שאני התם דמיקלא איסוריה אמר רב מרי

כתנאי ^(א)הרודה פת חמה ונתנה ע"פ חבית של יין של תרומה ר"מ אוסר ור' יהודה מתיר רבי יוסי ימותר בשל חיטין ואוסר בשל שעורים מפני שהשעורים שואבות מאי לאו בהא קמיפלגי דמר סבר ריחא מילתא היא ומר סבר ריחא ולא כלום הוא לרבא ודאי תנאי היא לאב"י מי לימא תנאי היא אמר לך אב"י לאו מי איתמר עלה אמר רבה בר בר חנה אמר ר"ל יבפת חמה וחבית פתוחה דברי

ריחיה חלא. יין זה סמון לעירובו היה ריחיה חלא וטעמיה חמרא ובתר ריחיה אזלינן וכשנתערבו הוה ליה מין במינו: **בת תיהא**. נקצ נוקצים במגופת חצית להריח את היין לבדוקו אם יכול להתקיים ^(א): להריח עובד כוכבים ציין ישראל שפיר דמי: **הפט מותר**. לזרים: **שאין זה טעם כמון אלא ריח כמון**. ואי משום דהוסק לא איכפת לן דתרומה אין איסורה איסור הנאה: **רבי מאיר אוסר**. לפי שאזהב את ריח היין: **לרבא**. דאמר לאו מילתא היא ודאי על כורחיה כתנאי אמרה למילתיה ולא דברי הכל היא דהא ר"מ אוסר וליכא למימר איסור אלא משום ריחא: **לאצני**. דאמר מילתא היא: **לימא כסנאי היא**. מי אמרינן ר' יהודה לית ליה דאציי או דלמא לעולם לית ליה וטעמא דרבי יהודה הכא דקסבר אין ריח היין נכנס בפת אצל בבת מיהא דריח נסך נכנס בגוף מודי: **דברי**

כתנאי ^(א)הרודה פת חמה ונתנה ע"פ חבית של יין של תרומה ר"מ אוסר ור' יהודה מתיר רבי יוסי ימותר בשל חיטין ואוסר בשל שעורים מפני שהשעורים שואבות מאי לאו בהא קמיפלגי דמר סבר ריחא מילתא היא ומר סבר ריחא ולא כלום הוא לרבא ודאי תנאי היא לאב"י מי לימא תנאי היא אמר לך אב"י לאו מי איתמר עלה אמר רבה בר בר חנה אמר ר"ל יבפת חמה וחבית פתוחה דברי רבי

קשה לו דמה בכך דנקרא חלא מ"מ להיו כמו חלא דתמרא וחלא דשכרלא לאציי דאזל בתר טעמא לא הוי מצי"מ וה"נ הא סוף סוף אין טעמן שאין דוח טעמיה חלא חוה טעמיה חמרא וי"ע גם ק"ל על רבא נהי דלא מקרי חלא מ"מ הא פשוט כיון דקלט ריחא דחלא סופו לעשות חלא לגמרי והיו מין במינו כמ"ש הר"ן גבי שאור בעיסה: תוס' ד"ה אב"י וכו' שותיה ותרומה (בבבארא) (בבבארא) דבבבית. תמיהו הא אוכל ושותה תרומה (טוהריה) (טמאה) עובר בשעה אכל לא במיתה אלא"כ באוכל תרומה טוהרה בטומאת הנוץ. וכן קשה לו על רש"י בברכות דף ע"ב וי"ע: ד"ה רבא וכו' דשאני הבא שהריח מזיק לו. עיין משנת המרי"ק שם קל"ג:

קשה לו דמה בכך דנקרא חלא מ"מ להיו כמו חלא דתמרא וחלא דשכרלא לאציי דאזל בתר טעמא לא הוי מצי"מ וה"נ הא סוף סוף אין טעמן שאין דוח טעמיה חלא חוה טעמיה חמרא וי"ע גם ק"ל על רבא נהי דלא מקרי חלא מ"מ הא פשוט כיון דקלט ריחא דחלא סופו לעשות חלא לגמרי והיו מין במינו כמ"ש הר"ן גבי שאור בעיסה: תוס' ד"ה אב"י וכו' שותיה ותרומה (בבבארא) (בבבארא) דבבבית. תמיהו הא אוכל ושותה תרומה (טוהריה) (טמאה) עובר בשעה אכל לא במיתה אלא"כ באוכל תרומה טוהרה בטומאת הנוץ. וכן קשה לו על רש"י בברכות דף ע"ב וי"ע: ד"ה רבא וכו' דשאני הבא שהריח מזיק לו. עיין משנת המרי"ק שם קל"ג:

קשה לו דמה בכך דנקרא חלא מ"מ להיו כמו חלא דתמרא וחלא דשכרלא לאציי דאזל בתר טעמא לא הוי מצי"מ וה"נ הא סוף סוף אין טעמן שאין דוח טעמיה חלא חוה טעמיה חמרא וי"ע גם ק"ל על רבא נהי דלא מקרי חלא מ"מ הא פשוט כיון דקלט ריחא דחלא סופו לעשות חלא לגמרי והיו מין במינו כמ"ש הר"ן גבי שאור בעיסה: תוס' ד"ה אב"י וכו' שותיה ותרומה (בבבארא) (בבבארא) דבבבית. תמיהו הא אוכל ושותה תרומה (טוהריה) (טמאה) עובר בשעה אכל לא במיתה אלא"כ באוכל תרומה טוהרה בטומאת הנוץ. וכן קשה לו על רש"י בברכות דף ע"ב וי"ע: ד"ה רבא וכו' דשאני הבא שהריח מזיק לו. עיין משנת המרי"ק שם קל"ג:

הגהות הב"ח

(א) גבי שאין בה טעם כמון אלא ריח כמון:

(ב) רש"י ד"ה בת מיהא וכו' להתקיים הפ"ד ואח"כ מ"ה עובד כוכבים ומיבת להריח נמחק: (א) תוס' ד"ה בת מיהא וכו' וכולט לחרוץ ומניחין לחתכו קנה קטן: (ד) ד"ה אציי וכו' דמשנינא ליה נהנה וכו' שהריח נכנס בגופו ומזיק: (פ) ד"ה אמר רבא וכו' דלא שייך לאסור מטעם יש שבת עשים:

(ו) בא"ד וגם נילשו היום אין בכך: (ו) ד"ה כגון חמץ שנפל:

מובא רש"י

הרודה. מן התנור (פסחים טו:). ר"מ אוסר. לזרים, מפני שנקנס לו ריח התרומה, (שם), שואבות. את הריח (שם).

השובר את הפועל פרק חמישי עבודה זרה

ריחיה חלא. יין זה סמון לעירובו היה ריחיה חלא וטעמיה חמרא ובתר ריחיה אזלינן וכשנתערבו הוה ליה מין במינו: **בת תיהא**. נקצ נוקצים במגופת חצית להריח את היין לבדוקו אם יכול להתקיים ^(א): להריח עובד כוכבים ציין ישראל שפיר דמי: **הפט מותר**. לזרים: **שאין זה טעם כמון אלא ריח כמון**. ואי משום דהוסק לא איכפת לן דתרומה אין איסורה איסור הנאה: **רבי מאיר אוסר**. לפי שאזהב את ריח היין: **לרבא**. דאמר לאו מילתא היא ודאי על כורחיה כתנאי אמרה למילתיה ולא דברי הכל היא דהא ר"מ אוסר וליכא למימר איסור אלא משום ריחא: **לאצני**. דאמר מילתא היא: **לימא כסנאי היא**. מי אמרינן ר' יהודה לית ליה דאציי או דלמא לעולם לית ליה וטעמא דרבי יהודה הכא דקסבר אין ריח היין נכנס בפת אצל בבת מיהא דריח נסך נכנס בגוף מודי: **דברי**

כתנאי ^(א)הרודה פת חמה ונתנה ע"פ חבית של יין של תרומה ר"מ אוסר ור' יהודה מתיר רבי יוסי ימותר בשל חיטין ואוסר בשל שעורים מפני שהשעורים שואבות מאי לאו בהא קמיפלגי דמר סבר ריחא מילתא היא ומר סבר ריחא ולא כלום הוא לרבא ודאי תנאי היא לאב"י מי לימא תנאי היא אמר לך אב"י לאו מי איתמר עלה אמר רבה בר בר חנה אמר ר"ל יבפת חמה וחבית פתוחה דברי רבי

קשה לו דמה בכך דנקרא חלא מ"מ להיו כמו חלא דתמרא וחלא דשכרלא לאציי דאזל בתר טעמא לא הוי מצי"מ וה"נ הא סוף סוף אין טעמן שאין דוח טעמיה חלא חוה טעמיה חמרא וי"ע גם ק"ל על רבא נהי דלא מקרי חלא מ"מ הא פשוט כיון דקלט ריחא דחלא סופו לעשות חלא לגמרי והיו מין במינו כמ"ש הר"ן גבי שאור בעיסה: תוס' ד"ה אב"י וכו' שותיה ותרומה (בבבארא) (בבבארא) דבבבית. תמיהו הא אוכל ושותה תרומה (טוהריה) (טמאה) עובר בשעה אכל לא במיתה אלא"כ באוכל תרומה טוהרה בטומאת הנוץ. וכן קשה לו על רש"י בברכות דף ע"ב וי"ע: ד"ה רבא וכו' דשאני הבא שהריח מזיק לו. עיין משנת המרי"ק שם קל"ג:

קשה לו דמה בכך דנקרא חלא מ"מ להיו כמו חלא דתמרא וחלא דשכרלא לאציי דאזל בתר טעמא לא הוי מצי"מ וה"נ הא סוף סוף אין טעמן שאין דוח טעמיה חלא חוה טעמיה חמרא וי"ע גם ק"ל על רבא נהי דלא מקרי חלא מ"מ הא פשוט כיון דקלט ריחא דחלא סופו לעשות חלא לגמרי והיו מין במינו כמ"ש הר"ן גבי שאור בעיסה: תוס' ד"ה אב"י וכו' שותיה ותרומה (בבבארא) (בבבארא) דבבבית. תמיהו הא אוכל ושותה תרומה (טוהריה) (טמאה) עובר בשעה אכל לא במיתה אלא"כ באוכל תרומה טוהרה בטומאת הנוץ. וכן קשה לו על רש"י בברכות דף ע"ב וי"ע: ד"ה רבא וכו' דשאני הבא שהריח מזיק לו. עיין משנת המרי"ק שם קל"ג:

הגהות הב"ח

(א) גבי שאין בה טעם כמון אלא ריח כמון:

(ב) רש"י ד"ה בת מיהא וכו' להתקיים הפ"ד ואח"כ מ"ה עובד כוכבים ומיבת להריח נמחק: (א) תוס' ד"ה בת מיהא וכו' וכולט לחרוץ ומניחין לחתכו קנה קטן: (ד) ד"ה אציי וכו' דמשנינא ליה נהנה וכו' שהריח נכנס בגופו ומזיק: (פ) ד"ה אמר רבא וכו' דלא שייך לאסור מטעם יש שבת עשים:

(ו) בא"ד וגם נילשו היום אין בכך: (ו) ד"ה כגון חמץ שנפל:

מובא רש"י

הרודה. מן התנור (פסחים טו:). ר"מ אוסר. לזרים, מפני שנקנס לו ריח התרומה, (שם), שואבות. את הריח (שם).

קשה לו דמה בכך דנקרא חלא מ"מ להיו כמו חלא דתמרא וחלא דשכרלא לאציי דאזל בתר טעמא לא הוי מצי"מ וה"נ הא סוף סוף אין טעמן שאין דוח טעמיה חלא חוה טעמיה חמרא וי"ע גם ק"ל על רבא נהי דלא מקרי חלא מ"מ הא פשוט כיון דקלט ריחא דחלא סופו לעשות חלא לגמרי והיו מין במינו כמ"ש הר"ן גבי שאור בעיסה: תוס' ד"ה אב"י וכו' שותיה ותרומה (בבבארא) (בבבארא) דבבבית. תמיהו הא אוכל ושותה תרומה (טוהריה) (טמאה) עובר בשעה אכל לא במיתה אלא"כ באוכל תרומה טוהרה בטומאת הנוץ. וכן קשה לו על רש"י בברכות דף ע"ב וי"ע: ד"ה רבא וכו' דשאני הבא שהריח מזיק לו. עיין משנת המרי"ק שם קל"ג:

הגהות הב"ח

(א) גבי שאין בה טעם כמון אלא ריח כמון:

(ב) רש"י ד"ה בת מיהא וכו' להתקיים הפ"ד ואח"כ מ"ה עובד כוכבים ומיבת להריח נמחק: (א) תוס' ד"ה בת מיהא וכו' וכולט לחרוץ ומניחין לחתכו קנה קטן: (ד) ד"ה אציי וכו' דמשנינא ליה נהנה וכו' שהריח נכנס בגופו ומזיק: (פ) ד"ה אמר רבא וכו' דלא שייך לאסור מטעם יש שבת עשים:

(ו) בא"ד וגם נילשו היום אין בכך: (ו) ד"ה כגון חמץ שנפל:

מובא רש"י

הרודה. מן התנור (פסחים טו:). ר"מ אוסר. לזרים, מפני שנקנס לו ריח התרומה, (שם), שואבות. את הריח (שם).

קשה לו דמה בכך דנקרא חלא מ"מ להיו כמו חלא דתמרא וחלא דשכרלא לאציי דאזל בתר טעמא לא הוי מצי"מ וה"נ הא סוף סוף אין טעמן שאין דוח טעמיה חלא חוה טעמיה חמרא וי"ע גם ק"ל על רבא נהי דלא מקרי חלא מ"מ הא פשוט כיון דקלט ריחא דחלא סופו לעשות חלא לגמרי והיו מין במינו כמ"ש הר"ן גבי שאור בעיסה: תוס' ד"ה אב"י וכו' שותיה ותרומה (בבבארא) (בבבארא) דבבבית. תמיהו הא אוכל ושותה תרומה (טוהריה) (טמאה) עובר בשעה אכל לא במיתה אלא"כ באוכל תרומה טוהרה בטומאת הנוץ. וכן קשה לו על רש"י בברכות דף ע"ב וי"ע: ד"ה רבא וכו' דשאני הבא שהריח מזיק לו. עיין משנת המרי"ק שם קל"ג:

קשה לו דמה בכך דנקרא חלא מ"מ להיו כמו חלא דתמרא וחלא דשכרלא לאציי דאזל בתר טעמא לא הוי מצי"מ וה"נ הא סוף סוף אין טעמן שאין דוח טעמיה חלא חוה טעמיה חמרא וי"ע גם ק"ל על רבא נהי דלא מקרי חלא מ"מ הא פשוט כיון דקלט ריחא דחלא סופו לעשות חלא לגמרי והיו מין במינו כמ"ש הר"ן גבי שאור בעיסה: תוס' ד"ה אב"י וכו' שותיה ותרומה (בבבארא) (בבבארא) דבבבית. תמיהו הא אוכל ושותה תרומה (טוהריה) (טמאה) עובר בשעה אכל לא במיתה אלא"כ באוכל תרומה טוהרה בטומאת הנוץ. וכן קשה לו על רש"י בברכות דף ע"ב וי"ע: ד"ה רבא וכו' דשאני הבא שהריח מזיק לו. עיין משנת המרי"ק שם קל"ג:

הגהות הב"ח

(א) גבי שאין בה טעם כמון אלא ריח כמון:

(ב) רש"י ד"ה בת מיהא וכו' להתקיים הפ"ד ואח"כ מ"ה עובד כוכבים ומיבת להריח נמחק: (א) תוס' ד"ה בת מיהא וכו' וכולט לחרוץ ומניחין לחתכו קנה קטן: (ד) ד"ה אציי וכו' דמשנינא ליה נהנה וכו' שהריח נכנס בגופו ומזיק: (פ) ד"ה אמר רבא וכו' דלא שייך לאסור מטעם יש שבת עשים:

(ו) בא"ד וגם נילשו היום אין בכך: (ו) ד"ה כגון חמץ שנפל:

מובא רש"י

הרודה. מן התנור (פסחים טו:). ר"מ אוסר. לזרים, מפני שנקנס לו ריח התרומה, (שם), שואבות. את הריח (שם).